

Kommentar 6

Om hvordan Det kinesiske kommunistpartiet har ødelagt tradisjonell kultur

Forord

Kultur er sjelen i et land. Denne spirituelle faktoren er like viktig for menneskeheten som fysiske faktorer som rase og land.

Den kulturelle utvikling beskriver historien om et lands sivilisasjon. Fullstendig ødeleggelse av nasjonal kultur leder til en nasjons oppløsning. Gamle nasjoner som har utviklet glitrende sivilisasjoner, gikk til grunne når deres kultur forsvant, selv om mennesker av deres rase kan ha overlevd. Kina er det eneste landet i verden hvor eldgammel sivilisasjon kontinuerlig er blitt ført videre i over 5.000 år. Ødeleggelse av et lands tradisjonelle kultur er en utilgivelig forbrytelse.

Den kinesiske kulturen, ansett som ført ned av Gud, startet med myter, slike som at Pangu skapte himmel og jord [1], Nuwa skapte menneskeheten [2], Shennong identifiserte hundrevis av medisinske urter [3] og Cangjie oppfant kinesiske skrifttegn [4]. "Mennesket følger jorden, jorden følger himmelen, himmelen følger Tao og Tao følger det som er naturlig". [5] Den Taoistiske visdommen om enhet mellom himmelen og menneskeheten har strømmet gjennom den kinesiske kulturens årer. 'stor kunnskap fremmer kultivering og dyd'. [6] Confucius åpnet en skole og underviste studenter for mer enn 2.000 år siden og tilførte samfunnet de konfutsianske idealene, representert ved de fem kardinale dydene nestekjærlighet, rettferdighet, eiendomsrett, visdom og trofasthet. I det første århundret spredte Shakyamuni's Buddhisme seg østover til Kina. Den la vekt på medfølelse og frelse for alle levende vesener. Den kinesiske kulturen ble mer vidtrek-kende og dyp. Senere ble Konfutsianismen, Buddhismen og Taoismen komplementære trosretninger i det kinesiske samfunnet som brakte Tang dynastiet (618-907 e. Kr) til sin topp av storhet og velstand slik det er kjent for alle under himmelen.

Selv om den kinesiske nasjonen har opplevd invasjon og angrep mange ganger gjennom historien, har den kinesiske kulturen vært utholdende og hatt stor motstandskraft, og essensen er kontinuerlig ført videre. Enheten mellom himmelen og menneskeheten representerer våre forfedres kosmologi. Det er vanlig fornuft at godhet vil bli belønnet og ondskap vil bli straffet. Det er en elementær dyd å ikke gjøre mot andre det en ikke ønsker at andre skal gjøre mot en selv. Lojalitet, barns respekt for foreldrene, verdighet og rettferdighet har satt den sosiale standarden, og Confucius' fem kardinale dyder som er nestekjærlighet, rettferdighet, eiendomsrett, visdom og trofasthet la fundamentet for sosial og personlig moral. Med disse

prinsippene omfattet den kinesiske kulturen ærlighet, godhet, harmoni og toleranse. Vanlige kineseres minnetavler viser ærbødighet overfor ”himmelen, jorden, kongen, foreldre og lærer”. Dette er et kulturelt uttrykk for de dypt rotfestede tradisjonene, bl a å tilbe gud (himmel og jord), vise lojalitet til landet (kongen), verdsette familien, (foreldre) og respektere lærerne. Den tradisjonelle kinesiske kulturen søkte harmoni mellom mennesket og universet og vektla en persons etikk og moral. Basert på en tro på kultiveringspraksisen i Konfutsianismen, Buddhismen og Taoismen ga den det kinesiske folket toleranse og sosial framgang og opprettholdt menneskelig moral og rett tro.

Ulikt lover som foreskriver faste og harde regler, virker kulturen som myke restriksjoner. Loven påtvinger straff etter en forbrytelse, mens kulturen, ved å nære moralen, først og fremst forebygger kriminelle handlinger. Et samfunns moral manifesterer seg ofte i dets kultur.

I kinesisk historie nådde tradisjonell kultur sitt høydepunkt gjennom det framgangsrike Tang dynastiet, og dette var samtidig med at den kinesiske nasjonen var på høyden av sin makt. Vitenskapen var også avansert og hadde et unikt omdømme blant alle nasjoner. Vitenskapsmenn fra Europa, Midtøsten og Japan kom for å studere i Chang'an, hovedstaden i Tang dynastiet. Land som hadde sin grense mot Kina, godtok Kinas overherredømme. ”Mange land kom for å gi sine bidrag til Kina selv om de måtte forflyttes mange ganger og suksessivt ble ilagt toll. [7]

Etter Qin Dynastiet (221 207 f. Kr.) ble Kina ofte okkupert av minoritetsgrupper. Dette hendte under dynastiene Sui (581 – 618 e. Kr.), Tang (618 – 907 e. Kr.), Yuan 1271 – 1361 e. Kr.) og Quing (1644 1911 e. Kr.) og i noen andre perioder der etniske minoriteter etablerte sine egne regimer. Uansett, nesten alle disse etniske gruppene ble assimilert til den kinesiske levemåten. Dette viser den store integrerende kraften i tradisjonell kinesisk kultur. Som Confucius sa: ”...hvis folk langveis fra ikke er føyelige, vend dem om ved å la dem kultivere vår kultur og dyd”. [8]

Siden maktovertakelsen i 1949 har KKP viet nasjonens ressurser til å ødelegge Kinas tradisjonelle kultur. Denne dårlige intensjonen kom ikke fra KKP's iver etter industrialisering, heller ikke fra enkel tåpeighet som å tilbe vestlig sivilisasjon. Den kom fra KKP's inngrodde ideologiske opposisjon til tradisjonell kinesisk kultur. KKP's ødeleggelse av kinesisk kultur har vært planlagt, velorganisert og systematisk og støttet av statens bruk av makt. Helt fra opprettelsen har KKP aldri stoppet å ”revolusjonere” kinesisk kultur i forsøk på fullstendig å ødelegge dens ånd.

Enda mer avskyelig enn at KKP har ødelagt tradisjonell kultur, er dets misbruk og snikende modifisering av tradisjonell kultur. KKP har satt lys på de nedrige delene i Kinas historie og det som hendte når folk gikk bort fra tradisjonelle verdier, slik som intern maktkamp innen kongefamilien, taktikk og konspirasjon samt diktatur og despotisme. Det har brukt slike histo-

riske eksempler som hjelpemidler til å skape et eget sett av moralske standarder, tenkemåte og former for samtaler i KKP. På denne måten har KKP gitt et falskt inntrykk av at ”partikulturen” i virkeligheten er en videreføring av tradisjonell kinesisk kultur. KKP har til og med brukt en del menneskers aversjon for ”partikulturen” til at folk ytterligere skal ta avstand fra autentiske kinesiske tradisjoner.

KKP’s nedbryting av tradisjonell kultur har fått konsekvenser for Kina. Ikke bare har folk mistet sine moralske holdninger, de har også med tvang blitt indoktrinert med KKP’s onde teorier.

I. Hvorfor ville KKP ødelegge tradisjonell kultur?

Kinesisk kultur har lange tradisjoner – basert på tro, moral og dyd

Den ekte kulturen den kinesiske nasjon oppsto for omtrent 5.000 år siden med den legendariske keiseren Huang. Han blir ansett som den tidligste stamfar i kinesisk sivilisasjon. Keiser Huang ansees også som grunnleggeren av Taoismen, også kalt Huang-Laos (Lao Zis) skole for tankevirksomhet. Den dyptgående innflytelsen fra Taoismen og Konfutsianismen kan gjenkjennes i konfutsianske ordtak som ‘streb mot Tao, still deg på dydens side, hold fast ved velvillighet og fordyp deg i kunst og kultur’ og ‘Hvis man hører Tao om morgenen, kan man dø uten anger om kvelden’. [9] Forandringenes bok (I Ching), dokument fra himmelen og jorden, yin og yang, kosmiske forandringer, sosial vekst og nedgang og lovene for menneskelig liv ble av Confucius ansett som ”nummer en blant alle kinesiske klassikere”. Den profetiske kraften i boken har langt overgått det moderne vitenskap kan tenke seg til. I tillegg til Taoisme og Konfutsianisme har Buddhismen, spesielt Zen Buddhismen, hatt en subtil, men likevel god innflytelse på kinesiske intellektuelle.

Konfutsianismen er den delen av tradisjonell kinesisk kultur som fokuserte på ”å komme inn i den vanlige verden”. Den la vekt på familiebasert etikk der barnas fromhet spilte en svært viktig rolle, og den lærte at ”all godhet starter med barnas fromhet”. Confucius fremholdt ”medfølelse, rettskaffenhet, eiendomsrett, visdom og trofasthet”, men sa også: ”Er ikke barnas fromhet og broderlig kjærlighet røttene til medmenneskelighet?”

Familiebasert etikk kan på naturlig måte utvides til retningslinjer for sosial moral. Barnas fromhet kan utvides til underordnede lojalitet til monarken. Det blir sagt: ”Det er sjelden å finne en person med et barns fromhet og broderkjærlighet som vil være tilbøyelig til å støtte overordnede”. [10] Broderkjærlighet er forhold mellom brødre og kan utvides til å gjelde rettskaffenhet og rettferdighet blant venner. Confucius underviser at i en familie skal faren være snill, en sønn from, en eldre bror vennlig og en yngre bror respektfull. Her kan faderlig godhet utvides til å gjelde en monarks velvilje overfor sine underordnede. Så lenge tradisjonene i en familie kan opprett-

holdes, kan sosial moral naturlig opprettholdes. ”Kultiver deg selv, styr din familie, styr din stat rettferdig og hele kongedømmet blir lykkelig og fylt av ro”. [11]

Buddhismen og Taoismen er den delen av kinesisk kultur som fokuserte på ”å forlate denne verden”. Innflytelsen fra Buddhismen og Taoismen gjennomtrenger alle aspekter av vanlige menneskers liv. Kinesisk medisin, gigong, geomantikk (Feng Shui) og spådom er alt dypt rotfestet i Taoismen. Alt dette er, liksom Buddhistiske begreper om himmelrike og helvete, karmisk belønning for det gode og tilbakebetaling for det onde, sammen med Confucius’ etikk kjernen i tradisjonell kinesisk kultur.

Troen på Konfutsianismen, Buddhismen og Taoismen ga det kinesiske folk en svært stabil moral, uforanderlig ‘så lenge himmelen består’. [12] Dette etiske systemet var et grunnlag for samfunnets videreføring og for fred og harmoni i samfunnet.

Moral tilhører den åndelige verden, og er derfor ofte basert på oppfatninger og forestillinger. Kultur uttrykker et slikt abstrakt moralsystem i et språk som de fleste kan forstå.

Disse forfatterne bruk av myter var ikke et sammentreff, men det reflekterer en basisfilosofi hos kinesiske intellektuelle i forhold til naturen og menneskeheten. Disse romanene har hatt en dyp innflytelse på kinesiske sinn og deres tenkemåte. Når man snakker om "rettskaffenhet", tenker folk snarere på Guan Yu (160 - 219 e. Kr.) fra De tre kongedømmene enn på selve begrepet; på hvordan hans rettferdighet overfor sine venner gikk utover skyene og nådde himmelen; på hvordan hans urokkelige lojalitet til sine overordnede og til sin blodsbror Liu Bei ga ham respekt, selv fra hans fiender; på hvordan han opprettholdt motet i strid, selv i de forferdeligste situasjoner; på hans endelige nederlag i et slag nær byen Mai; og til slutt på hans samtaler som guddom med sin sønn. Når man snakker om "lojalitet", tenker kinesere naturlig på Yue Fei (1103 – 1141 e. Kr.), en general i Song dynastiet som tjente sitt land med total integritet og lojalitet, og på Zhuge Liang (181 - 234 e. Kr.), statsminister i staten Shu i perioden for De tre kongedømmene som "ga alt helt til hjertet sluttet å slå".

Lovprisingen av lojalitet og rettferdighet i tradisjonell kinesisk kultur blir til fulle utdypet i disse forfatterne fargerike historier. De abstrakte moralske prinsippene de antar, er blitt gjort spesifikke og nedfelt i kulturelle uttrykk.

Taoismen vektlegger sannhet. Buddhismen vektlegger medlidenhet og Konfutsianismen verdsetter lojalitet, toleranse, medfølelse og rettferdighet. "Mens formen er forskjellig, er hensikten den samme ... de inspirerer mennesker til å vende tilbake til vennlighet". [19] Dette er de mest verdifulle aspektene i tradisjonell kinesisk kultur; basert på en tro på Konfutsianismen, Buddhismen og Taoismen.

Tradisjonell kinesisk kultur er full av konsepter og prinsipper slike som himmelen, Tao, Gud, Buddha, skjebne, forutbestemthet, medfølelse, rettferdighet, eiendom, visdom, trofasthet, ærlighet, skam, lojalitet, barns fromhet, verdighet og så videre. Mange kinesere er kanskje analfabeter, men de kjenner likevel til tradisjonelle skuespill og operaer. Disse kulturelle formene har vært viktige for vanlige mennesker til å lære seg tradisjonell moral. KKP's nedbryting av tradisjonell kinesisk kultur er således et direkte angrep mot kinesisk moral og underminerer grunnlaget for fred og harmoni i hele samfunnet.

Onndommunistisk teori det motsatte av tradisjonell kultur

Kommunistpartiets "filosofi" står fullstendig i motsetning til den ekte, tradisjonelle kinesiske kulturen. Tradisjonell kultur respekterer himmelske mandat; som Confucius en gang sa: "Liv og død er forutbestemt, og velstand og rang er bestemt av himmelen". [20] Både Buddhismen og Taoismen er former for gudetro (teisme). De tror på reinkarnasjonssyklusen for liv og død, og den karmiske årsakssammenheng mellom godt og ondt. Kommunistpartiet tror på sin side ikke bare på ateismen, men går også amok i å bekjempe Tao og trosse himmelske prinsipper. Konfutsianismen verdsetter familien mens Det kommunistiske manifest fremmer familiens avskaffelse. Tradisjonell kultur skiller mellom det kinesiske og det utenlandske mens Det kommunistiske manifest fremmer det nasjonale skal opphøre. Konfutsiansk kultur fremhever vennlighet mot andre mens Kommunistpartiet oppmuntrer til klassekamp. Konfutsianismen oppmuntrer til lojalitet mot monarken og kjærlighet til nasjonen. Det kommunistiske manifest promoterer nasjonenes utryddelse.

For å vinne og beholde makt i Kina måtte Kommunistpartiet først plante sine umoralske tanker i den kinesiske jorden. Mao Zedong hevdet: "Hvis vi vil styrte en autoritet, må vi starte med propaganda og så arbeide på det ideologiske området". [21] KKP forsto at den voldelige kommunistiske teorien, opprettholdt av våpenmakt, fornektet vestlig tankegods og kunne ikke ta kampen opp mot Kinas dypsindige 5.000 årige kulturelle historie. "Selg for en penny, selg for et pund". KKP ødela så fullstendig tradisjonell kinesisk kultur, slik at marxismen og leninismen kunne ta over Kinas politiske scene.

Tradisjonell kultur, et hinder for KKP's diktatur

Mao Zedong sa en gang, meget passende, at han ikke fulgte verken Tao eller himmelen. [22] Tradisjonell kinesisk kultur var uomtvistelig en stor hindring for KKP som trosset Tao og sloss med himmelen.

Lojalitet betyr i tradisjonell kinesisk kultur ikke blind hengivelse. I folks øyne er keiseren "sønn av himmelen" - med himmelen over seg. Keiseren kan ikke alltid ha rett. Derfor var det alltid behov for at observatører kunne

peke ut keiserens feil. Det kinesiske systemet med historiske nedtegnelser førte logg over alt keiseren sa og gjorde. Skolerte tjenestemenn kunne bli lærere for sine vise keisere, og keiserens fremferd ble bedømt ut fra klas-sisk Konfutsianisme. Hvis keiseren var umoralsk, og ikke opplyst til Tao, kunne folket reise seg for å kaste ham. Dette skjedde da Chengtang angrep Jie, og da kong Wu fjernet Zhou. [23] Disse oppstandene ble, ut fra tradi-sjonell kultur, ikke ansett som en krenkelse av lojalitet eller Tao. Derimot ble det sett på som å håndheve Tao på vegne av himmelen. Da Wen Tianx-iang (1236 - 1283 e. Kr.) [24], en velkjent militær leder i Song dynastiet, ble tatt til fange, nektet han å overgi seg til de mongolske angriperne selv da keiseren prøvde å overtale ham til å overgi seg. Dette var fordi at han, som Konfutsianer, trodde på at "Mennesker er av overordnet viktighet; etter dem kommer nasjonen; til sist kommer den som styrer". [25]

Det diktatoriske KKP kunne ikke på noen måte akseptere tradisjonell tro som dette. KKP ønsket å kanonisere sine egne ledere og frem-me persondyrking. Det ville ikke tillate tradisjonelle konsepter som him-mel, Tao og Gud som styrte ovenfra. KKP var klar over at det de gjorde, målt etter standarden i tradisjonell kultur, ble vurdert til å være de mest avskyelige og enorme forbrytelser mot himmelen og Tao. De var klar over at så lenge tradisjonell kultur eksisterte, ville ikke folk lovprise KKP som "stort, ærefult og korrekt". Lærde ville fortsette tradisjonen med å "risikere livet for å tilrettevise monarken", "oppretholde lov og rett på bekostning av egne liv" [26] og sette folket over de styrende. På denne måten ville ikke folket bli nikkedukker for KKP, og KKP kunne ikke påtvinge og ensrette massenes tankesett.

Den tradisjonelle kulturens respekt for himmelen, jorden og naturen ble en hindring for KKP's "kamp med naturen" i et forsøk på å "endre himmel og jord". Tradisjonell kultur verdsetter menneskeliv og lærer at "enhver situa-sjon som involverer menneskeliv må behandles med den ytterste varsom-het". En slik oppfatning var et hinder for KKP's folkemord og styre basert på terror. Den tradisjonelle kulturens ytterste moralstandard ved den "him-melske Tao" påvirket og hindret KKP's manipulasjon av moralske prinsip-per. I et forsøk på å understøtte egen kontroll gjorde KKP av disse grunner tradisjonell kultur til sin fiende.

Tradisjonell kultur utfordrer legitimiteten i KKP's styre

Tradisjonell kinesisk kultur tror på Gud og mandatet fra himmelen. Å ak-septere det himmelens mandat betyr at ledere må være vise, følge Tao og være i harmoni med skjebnen. Å akseptere tro på Gud er å akseptere at autoriteten over menneskeheten hviler i himmelen.

KKP's styrende prinsip-p kan oppsummeres slik: "Aldri mer skal tradisjo- nenes lenker binde oss, reis dere mot å slite i trell-dom. Jorden skal reises på nye fundamenter; vi er ingenting, men skal bli alt". [27]

KKP fremmer historisk materialisme og hevder at kommunismen er et jordisk paradys, og veien dit ledes av et banebrytende proletariat, eller Kommunistpartiet. Slik ble legitimiteten i KKP's herredømme direkte utfordret av troen på Gud.

II. Hvordan Kommunistpartiet bryter ned tradisjonell kultur

Alt det KKP gjør, har et politisk formål. For å vinne, opprettholde og konsolidere sitt tyranni, må KKP bytte ut menneskelig natur med den onde Partinaturen, og tradisjonell kinesisk kultur med sin partikultur av "bedrageri, ondskap og vold". Denne nedbrytingen og utskiftingen omfatter kulturelle overleveringer, historiske steder og gamle bøker som er håndgripelige, og slike ikke-håndgripelige ting som det tradisjonelle synet på moral, livet og verden. Dette omfatter alle aspekter i folks liv, inkludert deres handlinger, tanker og levested. På samme tid betrakter KKP betydningsløse og overfladiske kulturelle manifestasjoner som selve "essensen", bruker dem støtte og setter så denne "essensen" opp som en fasade. Partiet opprettholder en skinntradisjon mens de bytter ut den virkelige tradisjonen med partikulturen. Slik lures folk og det internasjonale samfunnet bak en fasade av å "bære og utvikle" kinesisk tradisjonell kultur.

Utslette de tre religionene samtidig

Ut fra det faktum at den tradisjonelle kulturen har sine røtter i Konfutsianismen, Buddhismen og Taoismen var KKP's første skritt i nedbrytingen av tradisjonell kultur å utslette manifestasjonen av de guddommelige prinsippene i den menneskelige verden og utrydde de tre religionene som overensstemmer med dem.

Alle de tre hovedreligionene Konfutsianismen, Buddhismen og Taoismen ble brutt ned i forskjellige historiske perioder. Ta Buddhismen for eksempel. Den har lidd for store prøvelser som historisk er kjent som "Tre Wu'er og en Zong"-forfølgelsen av Buddhistiske troende av fire kinesiske keisere. Keiser Taiwu [28] av Nordre Wei dynastiet (386 -534 e. Kr.) og keiser Wuzong [29] fra Tang dynastiet (618 - 907 e. Kr.) Begge prøvde å utrydde Buddhismen for at Taoismen skulle overta. Keiser Wu [30] fra det nordre Zhou dynastiet (557 - 581 e. Kr.) prøvde samtidig å fortrenge både Buddhismen og Taoismen, men holdt Konfutsianismen i ære. Keiser Shizong [31] fra det senere Zhou dynastiet (951 - 960 e. Kr.) prøvde å utrydde Buddhismen hovedsaklig for å bruke Buddhastatuene til å støpe mynter, og rørte ikke Taoismen og Konfutsianismen.

KKP's regimet er det eneste som utrydder alle tre religionene på samme tid. Straks etter at KKP kom i regjering, gikk de i gang med å ødelegge templer, brente skrifter og tvang buddhistmunker og nonner til å vende tilbake til et vanlig liv. De var ikke noe mer tilbakeholdne i å ødelegge andre religiøse steder. Fra 1960-årene var det knapt noen religiøse steder tilbake i

Kina. Den store kulturrevolusjonen førte til enda større religiøs og kulturell katastrofe gjennom kampanjen "Bli kvitt de fire gamle" [32] - det vil si gamle ideer, gammel kultur, gammel sedvane og gamle skikker.

For eksempel ble det første buddhisttempelet i Kina, Hvite Hest tempelet (Bai Ma tempelet) [33] bygget i det tidlige Østre Han Dynastiet (25 - 220 e. Kr.) utenfor byen Luoyang i Henan provinsen. Det æret "Buddhismens vugge i Kina" og "Grunnleggerens hjem". Under "Bli kvitt de fire gamle" unnslapp heller ikke Hvite Hest tempelet å bli plyndret.

Det var en Hvite Hest produksjonsbrigade nær tempelet. Sekretariatet for den lokale partiavdelingen ledet bøndene til å rive tempelet i revolusjonens navn. De over 1.000 år gamle leirstatuene av de Atten Arhater bygget under Liao Dynastiet (916 - 1125 e. Kr.) ble ødelagte. Beiye-skriftene [34] som en fremstående indisk munk brakte til Kina for 2.000 siden, ble brent. En sjelden skatt, Jadehesten, ble slått i stykker. Flere år senere rettet kongen av Kambodsja, som levde i eksil, Norodom Sihanouk, en spesiell forespørsel om å få gjøre ære på Hvite Hest tempelet. Zhou Enlai, kinesisk statsminister på den tiden, beordret i all hast at Beiye-skriftene, som var lagret i Imperial palasset i Beijing, og statuene av de Atten Arhatene, bygget under Qing Dynastiet, skulle transporteres til Laoyang fra Tempelet med de asurblå skyene (Biyun tempelet) i Xiangshan parken [35] i en forstad i Beijing. Med denne falske erstatningen ble et diplomatisk problem `løst`. [36]

Kulturrevolusjonen begynte i mai 1966. Den var i sannhet "revolusjonerende" for kinesisk kultur, men på en destruktiv måte. Den rasende ilden fra "Bli kvitt de fire gamle" startet i august 1966 og brente over hele Kina. Buddhisttemplene, taoisttemplene, buddhastatuene, historiske og natur-skjønne steder, kalligrafi, malerier og antikviteter, alt dette var hovedmålene for rødegardistenes ødeleggelser fordi dette ble sett på som noe fra "føydalismen, kapitalismen og revisjonismen". [37] Ta for eksempel buddhastatuene. Det er 1000 glaserte buddhastatuer i relieff på Sommerpalasset [38] på toppen av "Leve lenge åsen" i Beijing. Etter "Bli kvitt de fire gamle" ble alle skadet. Ingen av dem har lenger et fullstendig sett med fem sanseorganer.

Hovedstaden i landet var slik; det samme var resten av landet. Selv ikke fjerne steder slapp unna.

Det finnes et Tiantai tempel i Dai regionen i Shanxi Provinsen. Det ble bygget under Taivan-tiden i Det nordre Wei dynastiet for 1.600 år siden og hadde prektige statuer og fresker. Selv om det lå i en dalside i god avstand fra det regionale senteret, ignorerte folk som deltok i "Bli kvitt de fire gamle" alle vanskeligheter og feide glatt vekk statuene og freskene der... Longuan tempelet [39], hvor Lao Zi ga sin forelesning og etterlot seg den berømte Tao-te-Ching for 2.500 år siden, ligger i Zhouzhi-regionen i Shaanxi-provinsen. Rundt plattformen hvor Lao Zi foreleste, er det 50 historiske steder innen en radius på 5 km (10 li [40]). Dette inkluderer tempelet Hedre den vise (Zongsheng Gong) som keiser Tang Gaozu Li Yuan [41] bygget for over 1.300 år siden for å vise respekt for Lao Zi. Nå er Louguan tempelet og andre historiske steder ødelagt, og alle Taoistprestene er drevet vekk. Ifølge den Taoistiske kirkeloven kan man ikke barbere hodet eller skjegget eller klippe håret når man er blitt Taoistprest. Nå blir imidlertid Taoistprestene tvunget til å klippe håret, legge av sine taoistdrakter og bli medlemmer av folkekommunen. [42] Noen av dem giftet seg med døtrene til lokale bønder og ble deres svigersønner. ... Ved de hellige taoiststedene i Laoshan fjellene i Shandong-provinsen, er Tempelet av den høyeste fred, Tempelet av den høyeste klarhet, Tempelet av den fullstendige klarhet, Donmu tempelet, Huayan nonneklosteret, Ningzhen tempelet, Tempelet Guan Yu, statuene av de guddommelige, hellige offerskålene, skrifter fra den Buddhistiske lære, kulturelle levninger og relikvier samt tempelplater, alt ble knust og brent... Tempelet for litteratur i Jilin provinsen er et av de fire berømte templene fra Confucius' i Kina. Under "Bli kvitt de fire gamle" ble det alvorlig beskadiget. [43]

En spesiell måte for å bryte ned religioner

Lenin sa en gang: "Den letteste måten å ta et fort på, er fra innsiden". Som en gruppe barn og barnebarn av marxist-leninismen, forstår KKP naturlig og stilltiende dette.

I "Mahayana Mahaparunirvana Sutra" [44] forutså Shakyamuni at etter hans nirvana ville demoner reinkarnere som munk og nonner, og mannlige og kvinnelige ulærde Buddhister ville å bryte ned Dharma. Vi kan selv sagt ikke verifisere eksakt hva Buddha Sakyamuni henviste til. Imidlertid startet KKP virkelig sin nedbryting av Buddhismen med å forme en "samlet front" sammen med Buddhister. De sendte til og med i det skjulte medlemmer av Kommunistpartiet for å infiltrere religionen direkte og brøt den ned innenfra. I et kritikk møte under kulturrevolusjonen ble visepresidenten for Den kinesiske Buddhist sammenslutningen på den tiden, Zhao Puchu, spurt: "Du er medlem av Kommunistpartiet, hvorfor tror du på Buddhismen?"

Buddha Shakyamuni ble fullstendig opplyst gjennom "rettesnor, konsentrasjon, visdom". Før nirvana instruerte han sine disipler å "holde høyt og observere [de veiledende] rettesnorene. Ikke svikte dem eller krenke dem". Han advarte også om at: "Mennesker som krenker rettesnorene, er forhatt av himmelen, drager, ånder og de guddommelige. Deres onde rykte sprer seg vidt og bredt. ... Når deres liv er over, vil de lide i helvete for sitt karma og møte sin ubønnhørlige dom. Så vil de komme ut. De vil fortsette å lide ved å bære kroppen til sultne spøkelser og dyr. De vil lide som dette i en evig sirkel uten lindring". [45]

De politiske Buddhistmunkene vendte det døve øret til Buddhas advarsler. I 1952 sendte KKP representanter for å delta i åpningsmøtet til Den kinesiske buddhistorganisasjonen. På møtet foreslo mange Buddhister i organisasjonen å avskaffe de Buddhistiske reglene. De påsto at disse reglene hadde forårsaket mange unge menn og kvinners død. Noen forfektet at: "Mennesker skulle være fri til å tro på hvilken som helst religion. Det skulle også være fritt for munk og nonne til å gifte seg, drikke alkohol og spise kjøtt. Ingen skulle blande seg inn i dette". Mester Xuvun var på møtet og så at Buddhismen stod i fare for utryddelse i Kina. Han stod fram, motsatte seg forslagene og talte for bevaring av de Buddhistiske rettesnorene og klesdrakten. Master Xuvun ble så baktalt og fikk merkelappen "kontra-revolusjonær". Han ble internert i abbedens rom og ble nektet mat og drikke. Han fikk ikke gå ut av rommet eller bruke toalettet. Han ble også beordret til å gi fra seg gullet, sølvet og skytevåpen. Da Xuvun svarte at han ikke hadde noe, ble han slått så ille at han fikk blødende brudd på hodeskallen og brukne ribbebein. Xuvun var 112 år på den tiden. Militerpolitiet dyttet ham ut av sengen og ned på bakken. Da de kom tilbake neste dag og fant at Xuvun fremdeles var i live, slo de ham brutalt igjen.

Den kinesiske Buddhist organisasjonen ble grunnlagt i 1952 og Den kinesiske Taoist organisasjonen ble grunnlagt i 1957. Begge erklærte i stiftelseserklæringene at de ville være "under lederskap av folkets regjering". I realiteten ville de være under lederskap av det ateistiske KKP. Begge organisasjonene ga uttrykk for at de aktivt ville delta i produksjon og byggearbeid og gjennomføre regjeringens politikk. De ble omformet til fullstendig verdslige organisasjoner. Buddhister og Taoister som var hengivne og holdt seg til retningslinjene, ble stemplet som kontrarevolusjonære eller medlemmer av mistenkelige sekter og hemmelige samfunn. Under det revolusjonære slagordet om å "rense Buddhister og Taoister", ble de fengslet og tvunget til "omskolering gjennom arbeid", eller til og med henrettet.

Basert på statistikk i boken Hvordan Det kinesiske kommunistpartiet forfølger kristne, publisert i 1958, avsløres det, ut fra de begrensede antall dokumenter som er offentliggjort, at av de prestene som ble beskyldt for å være "landeiere" eller "lokale bøller", ble rystende 8.840 drept og 39.200 sendt til arbeidsleire. Blant prester tiltalt som kontrarevolusjonære' ble 2.450 drept og 24.800 sendt til arbeidsleire. [46]

Religioner er en måte for mennesker å fjerne seg fra den verdslige verden og kultivere seg selv. De legger vekt på "den andre bredden" (bredden med perfekt opplysning) og himmelen. Shakyamuni var en indisk prins. For å søke mukti [47], en tilstand hvor en kan oppnå fred i sjelen, høyere visdom, full opplysning og nirvana, [48] ga han opp tronen og dro til et skogkledd fjell for å kultivere gjennom å erfare vanskeligheter og slit. Før Jesus ble opplyst, brakte djevelen ham til en fjelltopp og viste ham alle verdens kongedømmer i all deres prakt. Djevelen sa: "Hvis du vil knele for meg og tilbe meg, vil jeg gi det alt dette." Men Jesus ble ikke fristet. De politiske munkene og pastorene som deltok i samlede fronter med KKP, fant opp en serie med svik og løgner, slike som "menneskelig verden Buddhismen" og "religion er sannheten og det er også sosialismen". De hevdet at "det er ingen motsetning mellom denne stranden og den andre stranden". De oppmuntret Buddhister og Taoister til å strebe etter lykke, ære, prakt, velstand og rang i dette livet, og endret de religiøse doktrinene og deres mening.

Buddhismen forbyr å drepe. KKP drepte mennesker som fluer gjennom "undertrykkelsen av de kontrarevolusjonære". [49] De politiske munkene kokte deretter sammen forsvaret om at "mord på kontrarevolusjonære er en enda større medfølelse". Under "krigen for å motstå USAs aggresjon og støtte Korea" (1950 - 1953) [50] ble munkene sendt direkte til frontlinjen for å drepe.

Ta kristendommen som et annet eksempel. I 1950 laget Wu Yaozong [51] en "Treenig" kirke som fulgte prinsippene om egenadministrasjon, selvberende og selvutbredende. Han påsto at de ville bryte ut fra "imperialisme" og aktivt slutte seg til "Krigen for å motstå USAs aggresjon og støtte Korea". En god venn av ham var fengslet i over 20 år for å nekte å tilslutte seg Treenigheten. Han led alle slags tortur og fornedrelse. Da han spurte Wu Yaozong om hvordan han så på miraklene som Jesus utførte, svarte Wu: "Jeg har forkastet dem alle."

Det å ikke erkjenne Jesu mirakler er det samme som å ikke anerkjenne Jesu himmel. Hvordan kan man regnes som kristen når man ikke en gang gjenkjenner den himmelen Jesus steg opp til? Men som grunnlegger av "Treenighetskirken" ble Wu Yaozong medlem at Den politiske konsultative konferanse faste komité. Da han steg inn i Den store folkets hall, [52] må han fullstendig ha glemt Jesu ord: "Du skal elske Herren din Gud med hele ditt hjerte, og med hele din sjel, og med hele ditt sinn. Dette er det første og

største bud.” (Mattheus, 22:37-38) "Gi derfor keiseren det som keiserens er, og Gud det som Guds er. (Mattheus, 22:21)

KKP konfiskerte tempeleiendommene, tvang munk og nonner til å studere marxist-leninismen for å hjernevaske dem, og tvang dem også til å arbeide. Det var for eksempel et Buddhist seminar i byen Ningbo i Zhejiang-provinsen. Over 25.000 munk og nonner ble en gang tvunget til å arbeide der. Enda mer absurd er det at KKP oppmuntret munk og nonner til å gifte seg for å bryte ned og oppløse Buddhismen. Rett før kvinnedagen den 8. mars i 1951 beordret for eksempel Kvinneføderasjonen i byen Changsh i Hunan-provinsen alle nonner i provinsen til å beslutte seg for å bli gift innen få dager. I tillegg ble unge og friske munk tvunget til å gå inn i hæren og sendt til slagmarken for å tjene som kanonføde. [53]

Under KKP's voldelige undertrykkelse er forskjellige religiøse grupper i Kina gått i oppløsning. Den genuine eliten innen Buddhismen og Taoismen har blitt undertrykt. Blant de som består, har mange vendt tilbake til et verdslig liv, og mange andre var ikke-avslørte medlemmer i Kommunistpartiet, kledd i kesa drakter, [54] Taoist drakter eller pastorens lange kjole for å kunne forvrengte Buddhistiske skrifter, Taoistisk kirkelov og Den hellige bibelen og for å finne grunnlag for å rettferdiggjøre KKP's kampanjer i disse dokumentene.

Ødelegger kulturminner

Ødeleggelsen av kulturminner er en viktig del av KKP's nedbryting av tradisjonell kultur. Under "Bli kvitt de fire gamle" ble mange bøker som det bare fantes et eksemplar av, kalligrafi og malerier som var blitt samlet av intellektuelle, brent eller skåret i strimler for papirmasse. Zhang Bojun [55] hadde en familiesamling på over 10.000 bøker. Rødegardistlederne brant dem på bålet som de varmet seg på. Det som var tilbake, ble sendt til papirfabrikker og gikk til papirmasse.

Ekspert på kalligrafi og maleri, Hong Qiusheng, en eldre mann kjent som "mirakeldoktoren" i forhold til gamle kalligrafier og malerier, har montert utallige mesterverk i verdensklasse, slike som Song Keiseren Huizongs [56] landskapskulisser, Su Dongpos [57] bambusmaleri samt maleriene av Wen Zhengming [58] og Tang Bohu [59]. Mesteparten av de hundrevis av gamle kalligrafier og malerier som han hadde reddet gjennom flere tiår, var blitt til en førsteklasses nasjonal samling. Kalligrafiene og maleriene som han ikke hadde spart på noe for å samle, ble stemplet som "fire gamle" og ble gitt til flammene. Etterpå sa Hong, fylt av tårer: "Over 100 jin [60] (50 kilo) med kalligrafi og malerier; det tok slik en lang tid å brenne dem!" [61]

"Mens verdslige ting kommer og går

Gammelt, moderne, til og fra,

Elver og fjell er uforanderlige i sin storhet

Og fremdeles å bli opplevd fra denne stien ..". [62]

Hvis dagens kinesere fremdeles skulle huske noe av sin historie, ville de sannsynligvis føle annerledes når de resiterer dette diktet av Meng Haoran. Det berømte fjellet og elven, begge historiske steder, er blitt ødelagt og er forsvunnet i stormen fra "Bli kvitt de fire gamle". Ikke bare ble Orkidepaviljongen, hvor Wang Xizhi [63] skrev det berømte "Prolog til en samling dikt skapt ved Orkidepaviljongen", [64] ødelagt. Også Wang Xizhi's egen grav ble ødelagt. Wu Cheng'ens [65] tidligere bosted i Jiangsu provinsen ble rasert, Wu Jingzis [66] tidligere bolig i Anhui provinsen ble smadret, steinplaten med Su Dongpos håndskrevne artikkel Landeveishytten til den gamle fylken [67] ble veltet av "de unge revolusjonære", [68] og bokstavene på steinplaten ble skrappt vekk.

Essensen i kinesisk kultur er nedarvet og akkumulert gjennom flere tusen år. Er den først ødelagt, kan den ikke gjenopprettes. Likevel har KKP i "revolusjonens navn" og på barbarisk vis ødelagt den uten anger eller skam. Da vi sukket over Det gamle sommerpalasset, kjent som "palasset over alle palasser", som ble brent ned av de engelsk-franske allierte styrkene, da vi sukket over det monumentale arbeidet Yongle Encyclopedia, [69] ødelagt av inntrengeres krigsflammer, hvordan kunne vi ha forutsett at KKP's ødeleggelser ville bli så mye mer vidtrekkende, langvarige og fundamentale enn det som inntrengerne forårsaket?

Ødelegger åndelig tro

I tillegg til å ødelegge de fysiske uttrykkene for religion og kultur, brukte KKP sine ytterste evner til å ødelegge folks åndelige identitet, formet av tro og kultur.

Ta for eksempel KKP's behandling av etnisk tro. KKP vurderte tradisjonene til Hui muslimene som en av de "Fire gamle" - gamle tanker, kultur, tradisjon og vaner. Derfor tvang de Hui folket til å spise svinekjøtt. Muslimske bønder og moskeer ble tvunget til å holde griser, og hver husholdning måtte levere to griser til staten hvert år. Rødegardistene tvang til og med den nest øverste tibetanske levende Buddha, Panchen Lama, til å spise menneskeavføring. De beordret tre munkar fra Lykksalighetstempleet i byen Harbin i Heilongjiang provinsen, som er det største buddhisttempelet som er bygget i moderne tid (1921), til å holde opp en plakat som sa: "Til helvete med læren - den er full av dritt".

I 1971 prøvde visepresidenten i KKP's sentralkomite, Lin Biao, [70] å flykte fra Kina, men han ble drept da flyet hans styrtet i Undurkhan i Mongolia. Senere ble noen konfutsianske sitater funnet i Lins bolig i Maojawan i Beijing. KKP startet da en rasende bevegelse, "Kritikk av Confucius". En skribent publiserte under pseudonymet Liang Xiao [71] en artikkel i Det røde flagg, KKP's fanemagasin, med tittelen "Hvem er Confucius?" Artikkelen beskrev Confucius som en "galing som ønsket å skru historien tilbake", og som en "bedragerisk og slu demagog". En serie med tegneserier og sanger som demoniserte Confucius, fulgte.

På denne måten ble det verdige og det hellige i religionen og kulturen utsløttet.

Endeløs ødeleggelse

I det gamle Kina styrte sentralregjeringen bare ned til regionnivå. Under dette nivået opprettholdt patriarkalske klaner selvstendig kontroll. Så gjennom historien ble slikt som keiser Qin Shi Huang [72] i Qin dynastiet (221 - 207 f. Kr.) som brente bøker og begravde konfutsianske lærde, de fire kampanjene for å ødelegge Buddhismen mellom det femte og tiende århundre, de "Tre Wu'er og en Zong", alt dette ble påtvunget fra toppen og nedover, og kunne derfor umulig utrydde kulturen, konfutsianske og Buddistiske klassikere og ideer fortsatte å overleve i de store rommene i samfunnet. I kontrast til dette står "Bli kvitt de fire gamle" hvor tenåringer, oppildnet av KKP, ble en nasjonal grasrotbevegelse med "spontan entusiasme". KKP bredte seg utover til hver landsby, og lokale partiavdelinger kontrollerte samfunnet på landsbygdene så tett at KKP's "revolusjonære" bevegelse utvidet seg endeløst og påvirket hvert menneske på hver kvadrantmeter land i Kina.

Aldri tidligere i historien har noen keiser utrenset fra borgernes sinn det som de fleste anså å være det vakreste og det helligste. KKP brukte baktalende og fornedrende propaganda i tillegg til sin makt. Å eliminere tro kan ofte være mer virkningsfullt, effektivt og varig enn fysisk mishandling alene.

Reformerer de intellektuelle

De kinesiske skrifttegnene inneholder essensen av 5.000 års sivilisasjon. Hvert skrifttegnets form og uttale, de språklige vendingene og de litterære hentydningene som formes av kombinasjoner av skrifttegn, er uttrykk for dype, kulturelle betydninger. KKP har ikke bare forenklet de kinesiske skrifttegnene, men også prøvd å erstatte dem med romersk-katolske tegn, noe som ville fjernet de tradisjonelle kinesiske skrifttegnene og all språklig, kulturell tradisjon. Men erstatningsplanen feilet, og på denne måten unnvikte man videre ødeleggelse av det kinesiske språket. Imidlertid var de

kinesiske intellektuelle som førte den samme tradisjonelle kulturarven videre, ikke så heldige at de ble spart for ødeleggelse.

Før 1949 hadde Kina rundt to millioner intellektuelle. Selv om noen av dem hadde studert i vestlige land, fikk de likevel i arv en del konfutsianske ideer. KKP kunne visstelig ikke slippe av på sin kontroll av dem, som medlemmer av den tradisjonelle klassen av "vitenskapsaristokrati", fordi deres tenkemåte spilte en viktig rolle i å forme vanlige menneskers tanker.

I september 1951 initierte KKP en storstilt "kampanje for tankereform". Den ble startet blant intellektuelle ved universitetet i Peking. KKP hadde krevd å "organisere en bevegelse (blant lærere på videregående skole, real-skoler og grunnskoler samt universitetsstudenter) for å bekjenne sin historiske trofasthet og ærlighet", og for å rense ut alle kontrarevolusjonære elementer". [73]

Mao Zedong likte aldri intellektuelle. Han sa: "De [intellektuelle] burde være klar over det faktum at mange såkalte intellektuelle, relativt sett, faktisk er ganske uvitende, og at arbeidere og bønder noen ganger vet mer enn de gjør". [74] "Sammenlignet med arbeidere og bønder var de ikke-reformerte intellektuelle ikke rene, og i de siste analysene var arbeidere og bønder de reneste menneskene selv om deres hender var skitne og deres føtter av og til fulle av kuskitt..". [75]

KKPs forfølgelse av disse intellektuelle startet med forskjellige typer av beskyldninger, fra kritikken mot Wu Xun [76] om å "drive skoler med tiggende penger" i 1951 til Mao Zedong's personlige angrep på forfatter Hu Feng [77] som kontrarevolusjonær i 1955. I begynnelsen ble de intellektuelle ikke kategorisert som en reaksjonær klasse, men i 1957, etter at flere store religiøse grupper hadde overgitt seg gjennom "enhetsfront" bevegelsen, kunne KKP rette sin oppmerksomhet og energi mot de intellektuelle. Dermed ble "Anti-høyre" bevegelsen lansert.

I slutten av februar 1957 oppfordret KKP, gjennom "la hundre blomster blomstre og hundre filosofiskoler kjempe", de intellektuelle til å sette ord på sine forslag og sin kritikk mot partiet, og lovet at det ikke skulle bli represalier. De intellektuelle hadde vært misfornøyde med KKP lenge for at det detaljstyrte på alle områder, selv om styrerne var lekmenn på områdene, og for KKP's mord av uskyldige mennesker gjennom kampanjen for å "undertrykke kontrarevolusjonære" i 1950 - 1953 og for å "eliminere kontrarevolusjonære" i 1955 - 1957. De tenkte at KKP endelig hadde blitt åpen-sinnet. Så de snakket villig ut om sine sanne følelser, og kritikken deres ble mer og mer intens.

Mange år seinere er det fortsatt mange mennesker som tror at Mao Zedong bare startet med å angripe de intellektuelle etter at han var blitt utålmodig med deres altfor sterke kritikk. Sannheten viste seg imidlertid å være helt annerledes.

Den 15. mai 1957 skrev Mao Zedong en artikkel med tittelen "Ting begynner å endre seg" og sirkulerte den blant KKP's tjenestemenn. Artikkelen sa: "I den siste tiden har høyresiden vist seg å være de mest bestemte og mest rabiate.... Høyresiden, som er antikommunist, gjør et desperat forsøk å piske opp en tyfon over styrke sju i Kina.... og er svært opptatt av å ødelegge Kommunistpartiet" [78] Etter dette ble de tjenestemennene som hadde vært uinteresserte i "la hundre blomster blomstre og hundre filosofiskoler sloss"-kampanjen, plutselig entusiastiske og "ærlige". I sine memoarer Fortiden forsvinner ikke som røyk, minnes Zhang Bojun's datter:

Li Weihan, minister i Det samlede frontarbeidsdepartementet, ringte personlig til Zhang Bojun og inviterte ham til et opprettingsmøte for å si sin mening om KKP. Zhang ble plassert på en sofa på første rad. Zhang visste ikke at dette var en felle, og uttrykte sin kritikk av KKP. "I løpet av hele seansen var Li Weihan avslappet. Zhan trodde muligens at Li var enig i det han sa. Han visste ikke at Li var fornøyd med å se at byttet hans gikk rett i fellen". Etter møtet ble Zhang klassifisert som høyreorientert nummer en i Kina.

Vi kan nevne en serie tidspunkter i 1957 der intellektuelle kommer med forslag eller holder taler der de kritiserer og foreslår. F eks Zhan Bojuns "Institutt for politisk design" den 21. mai, Long Yuns "Absurde anti-sovjetiske synspunkter" den 22. mai, Luo Longjis "Opprettingskomiteen" den 22. mai, Lin Xilings "Kritikk av KKP's føydalistiske sosialisme" ved Peking universitet den 30. mai, Wu Zuguang's "Partiet skal ikke lede kunsten" den 31. mai og Chu Anpings "Paritet dominerer verden" den 1. juni. Det var invitert til å komme forslag og kritikk, og alt dette ble fremført etter at Mao Zedong allerede hadde skjerpet slaktekniven.

Alle disse intellektuelle ble, forutsigbart, senere stemplet som høyreorienterte. Det var mer enn 550.000 slike "høyreorienterte" over hele landet.

I kinesisk tradisjon heter det at "intellektuelle kan bli drept, men aldri ydmyket". KKP var i stand til å ydmyke intellektuelle ved å nekte dem deres rett til å overleve og rettet til og med anklager mot familiene deres hvis de ikke aksepterte ydmykelsen. Mange intellektuelle overga seg. Under kampanjen var det til og med noen som anga andre for å redde seg selv, og dette knuste manges hjerte. De som ikke overga seg til fornedrelse, ble drept - og ble brukt som eksempler til å terrorisere andre intellektuelle.

Den tradisjonelle "vitenskapsklassen", eksempler på sosial moral, gikk derfor i glemmeboken.

Mao Zedong har sagt:

Hva kan keiser Qin Shi Huang skryte av? Han drepte 460 konfutsianske intellektuelle, men vi drepte 46.000 intellektuelle. I vår undertrykkelse av kontrarevolusjonære, drepte vi ikke noen kontrarevolusjonære intellektuelle også? Jeg diskuterte med de demokratiske folkene som beskyldte oss for å handle som keiser Qin Shi Huang. Jeg sa de tok feil. Vi overgikk ham 100 ganger. [79]

Mao gjorde sannelig mer enn å drepe de intellektuelle. Mer graverende var det at han ødela deres sinn og hjerter.

Tilsynelatende tradisjonell form for kultur, men erstattet med partiets innhold

Etter at KKP innførte økonomiske reformer og åpen-dør politikk, ble mange kirker så vel som buddhist- og taoisttempler renoveret. Det ble også organisert en del tempelutstillinger i Kina så vel som utenlands. Dette var KKP's siste tiltak for å misbruke og bryte ned det som var igjen av den tradisjonelle kulturen. KKP hadde to grunner for å gjøre dette; på den ene siden den nedarvede godhet i menneskets natur, som KKP ikke maktet å utrydde og som ville ødelegge "partikulturen", på den andre siden KKP's forsøk på å bruke tradisjonell kultur til å sminke sitt eget [sanne] ansikt for å dekke over den onde natur med "falskhet, ondskap og vold".

Essensen i kultur er dens indre moral, mens de overflatiske formene bare har underholdningsverdi. KKP gjenreiste de overfladiske elementene i kulturen, de som er til underholdning, for å dekke over den egentlige hensikten, som var å ødelegge moralen. Uansett hvor mange kunst- og kalligrafiutstillinger KKP har organisert, hvor mange kulturfestivaler med dragser og løvedans det har stelt i stand, hvor mange matfestivaler det har vært vertskap for og hvor mye det har bygget i klassisk arkitektur, så gjenoppretter partiet bare det overfladiske uttrykket, men ikke essensen i kulturen. I mellomtiden har KKP fremmet sine kulturelle forestillinger og utstillinger både i og utenfor Kina, hovedsaklig for å vinne politisk makt.

Igjen kan vi bruke templer som et eksempel. Templer er bygget for at folk skal kunne kultivere, høre klokker om morgenen og trommer ved solnedgang, og tilbe Buddha under brennende oljelamper. Folk i det vanlige samfunnet kan også skrive og tilbe der. Kultivering krever et rent hjerte som ikke søker etter noe. Skriftemål og tilbedelse krever også høytidelige omgivelser. Men templer er omgjort til turiststeder for økonomisk profit. Blant dem som besøker templer i dagens Kina, hvor mange av dem har kommet rett etter et bad og med ny-skiftede klær for overfor Buddha å tenke over sine feil med et ekte og respektfullt hjerte?

Å gjenopprette utseendet så den ser autentisk ut, men ødelegge den indre meningen i den tradisjonelle kulturen, det er taktikken som KKP har brukt for å forvirre folk. Det være seg Buddhismen, andre religioner eller kulturel-

le former som er avledet fra dem; KKP degraderer dem med fullt overlegg på denne måten.

III Partikulturen

Mens KKP ødela den tradisjonelle, halvt åndelige kulturen, etablerte det stillferdig sin egen "partikultur" gjennom kontinuerlige politiske kampanjer. Partikulturen har transformert den eldre generasjonen, forgiftet den yngre generasjonen og den har også hatt innflytelse på barn. Dets innflytelse har vært svært dyp, vid og bred. Selv mange som prøvde å avsløre KKP-ondskap, kunne ikke hjelpe for at de benyttet samme målestokk for å skille godt og ondt, samme måte å analysere på, til og med vokabularet som KKP hadde utviklet, med et uungælig preg av partikulturen, benyttet de.

Partikulturen arvet ikke bare den grunnleggende ondskapen i den utenlandsk skapte marxist-leninistiske kulturen, men innkorporerte også, på en dyktig måte, alle de negative elementene i kinesisk kultur som hadde utviklet seg gjennom årtusener. Dette ble kombinert med den voldelige revolusjonen og kampfilosofien fra partipropagandaen. Disse negative delene var intern maktkamp innen kongefamilien, opprettede klikker som jaget etter personlige fordeler, politisk bedrag for å få andre til å lide og skitten taktikk og konspirasjon. Under KKP-ets kamp for å overleve i de tidligere årtiene ble dets egenskaper som "falskheter, ondskap og vold" beriket, næret og ført videre.

Despotisme og diktatur er partikulturens natur. Denne kulturen tjener partiet i dets politiske kamp og i klassekampen. Man kan forstå hvordan det former partiets "humanistiske" miljø med terror og despotisme fra fire synsvinkler eller aspekter.

Aspekter av herredømme og kontroll

A. En isolasjonskultur

Kulturen i Kommunistpartiet er et isolert monopol uten tankefrihet, talefrihet, organisasjonsfrihet eller trosfrihet. Mekanismen i partidominansen kan sammenliknes med et hydraulisk system som er avhengig av høyt trykk og isolasjon for å opprettholde en tilstand av kontroll. Selv den minste lekkasje kan forårsake at systemet bryter sammen. For eksempel nektet partiet dialog med studentene under den 4. juni studentbevegelsen [80] fordi det fryktet at med denne lekkasjen ville arbeiderne, bøndene, de intellektuelle og militæret også kreve dialog. Som konsekvens kunne Kina eventuelt ha beveget seg mot demokrati. Dette ville være en utfordring for ett-parti diktaturet. Derfor valgte de å begå mord istedenfor å komme studentene i møte og akseptere deres forespørrelse. I dag bruker KKP titusener "web-politi" for å overvåke Internett og blokkere direkte ethvert nettsted som KKP misliker.

B. En terrorkultur

I de siste 55 årene har KKP brukt terror for å undertrykke det kinesiske folkets tankegods. Det har brukt pisk og slaktekniv - folk vet aldri når uforutsette ulykker kan falle over dem - for å tvinge folk til å tilpasse seg. Ved å leve i fare er folk blitt lydige. Demokratiforkjempere, uavhengige tenkere, skepsis innen (KKPs) system og medlemmer av forskjellige åndelige grupper er blitt målgrupper for mord – som en måte å advare publikum. Partiet vil angripe enhver opposisjon fra starten.

C. En kultur med nettverkskontroll

KKP's samfunnskontroll er altomfattende. Det er et registreringssystem for husholdningen, en nabolag komité og forskjellige nivå i partistrukturen. "Partigreinene blir etablert på arbeidsplassnivå". "Hver eneste landsby har sin egen partigrein". Parti- og ungkommunistmedlemmer har jevnlig aktiviteter. KKP har også utviklet slagord i samsvar med dette. Her er noen eksempler: "Vokt din egen dør og pass på dine egne folk". "Stopp dine folk hvis de gjør seg attraktive". "Sett resolutt systemet i gang for å utføre sine plikter, garanter oppfyllelse av pliktene, og klargjør hvor ansvaret ligger". "Vokt og kontroller strengt. Ta alvorlig på disiplin og reguleringer og garanter 24 timers forebygging og vedlikehold kontrollmålingene". "610 kontor [81] skal opprette en overvåkningskomité for å inspisere og overvåke aktiviteter i hver region og arbeidsgruppe ved ujevne mellomrom".

D. En kultur med anklager

KKP har fullstendig neglisjert sedvanlige rettslige prinsipper som grunnlag for styre og stell, og isteden energisk promotert politisk innblanding. Det har brukt sin absolutte makt til å straffe slektninger til de som fikk merke-

lappen "godseiere", rike", "reaksjonære", "dårlige elementer" og "høyreorienterte". Det fremhevet teorien om "klassebakgrunn"[82].

I dag vil KKP "legge ansvaret på de øverste lederne og gi dem en offentlig reprimande hvis de i sine lederroller ikke gjennomfører tiltak som er tilstrekkelige til å hindre at Falun Gong-utøvere drar til Beijing og lager trøbbel. I alvorlige tilfelle vil disiplinære tiltak bli iverksatt". "Hvis en i familien praktiserer Falun Gong, vil alle familiemedlemmene bli oppsagt fra jobben". Hvis én ansatt praktiserer Falun Gong, vil bonusen til alle i hele firmaet bli holdt tilbake. KKP utarbeidet også diskriminerende politikk som klassifiserte barn som "de som kan utdannes og transformeres" eller "fem svarte klasser" (landeiere, rike bønder, reaksjonære, dårlige elementer og høyreorienterte.) Partiet fremhevet å føye seg etter partiet og "sette rettskaffenhet over lojalitet til familien". Systemer som arkivsystemer for personal og organisasjon og midlertidige omplasseringssystemer ble etablert for å sikre gjennomføring av politikken. Folk ble oppmuntret til å beskyldte og avsløre andre, og ble belønnet for innsats for partiet.

Propaganda-aspekter

A. En kultur med én stemme

(Under kulturrevolusjonen ble Kina fylt med slagord som) "Overordnede instruksjoner", "En setning (av Mao) bærer vekten av ti tusen setninger, hver av dem er sannheten". Alle media ble brukt til å lovprise og snakke kollektivt om partiet. Når det var nødvendig, ble ledere fra alle nivåer i partiet, regjering, militæret, arbeidere, ungdomsorganisasjonen og kvinneorganisasjonene hentet frem for å uttrykke sin støtte. Alle måtte gjennom ildprøven.

B. En kultur som fremmer vold

Mao Zedong har sagt: " Med 800 millioner mennesker, hvordan kan det fungere uten kamp?" I forfølgelsen av Falun Gong sa Jiang Zemin: "Ingen straff for å slå i hjel en Falun Gong-utøver". KKP forfektet "total krig", og "atombomben er bare en papirtiger ... selv om halvparten av befolkningen døde, ville fortsatt den gjenværende halvparten gjenoppbygge fedrelandet fra dets ruiner.

C. En kultur som egger til hat

Det blir en fundamental nasjonal politikk å "ikke glemme lidelsene til de (fattige) klassene, og klart huske fiendskapet i blod og tårer". Grusomhet mot klassefienden ble priset som en dyd. KKP lærte "Ta en bit av hatet ditt, tygg det og svelg det ned. Plant hat i ditt hjerte slik at det spirer". [83]

D. En kultur av svik og løgner

(Her er noen få eksempler på KKP's løgner.) Avkastningen pr. *mu* [84] er over ti tusen *jīn* under Det store spranget framover (1958). "Ikke et eneste menneske ble drept på Tiananmen plassen" under 4. juni massakren i 1989. "Vi har kontroll med SARS viruset" i 2003. "Det er akkurat nå den beste situasjonen for menneskerettigheter i Kina", og "De tre betydningene". [85]

E. En kultur av hjernevask

(Dette er noen få av de slagordene som KKP fant på for å hjernevaske folk.) "Der ville ikke være et nytt Kina uten Kommunistpartiet." "Kjernen i den kraften som leder vår sak framover, er KKP, og den teoretiske basisen som leder vår tenkning, er marxist-leninismen." "Sett partiets ordrer ut i livet hvis du forstår dem. Selv om du ikke forstår, sett dem ut i livet uansett, og din forståelse vil bli dypere mens du setter dem ut i livet."

F. En kultur av smiger

"Himmelen og jorden er store, men partiets godhet er enda større." "Vi skylder alle våre fremganger til partiet." "Jeg tar partiet som min mor." "Jeg bruker mitt liv til å trygge partiets sentralkomite." "Et stort, ærefullt og korrekt parti." "Et uslåelig parti" og så videre.

G. En fordringsfull kultur

Partiet etablerte modeller og satte opp eksempler, det ene etter det andre, og lanserte kampanjer for "det sosialistiske og etiske fremskritt" og "ideologisk utdanning". Til slutt fortsatte folk å gjøre det de hadde gjort før hver kampanje. Alle offentlige forelesninger, studiemøter og erfaringsdeling har blitt en slags utstillings, og samfunnets moralstandard har fortsatt å ta store sprang bakover.

Aspektet mellommenneskelige relasjoner

A. En kultur av sjalusi

Partiet framhevet "absolutt likhet" slik at "den som skiller seg ut vil være et mål for angrep". Folk er sjalu på dem som har større evner og på de som er mer velstående - det såkalte "rødt-øye syndromet". [87]

B. En kultur der man trækker hverandre ned

KKP framhevet "kjempe ansikt til ansikt og rapportere rygg mot rygg". Å angi sine venner, produsere skriftlig materiale som rammer dem, fabrikkere fakta og overdrive deres mistak - slik avvikende oppførsel er blitt brukt til å måle graden av kobling til partiet og ønsket om å avansere.

Subtil innflytelse på folks indre psyke og ytre oppførsel

A. En kultur som gjør mennesker til maskiner

Partiet vil at folk skal være "de boltene som aldri ruster i revolusjonsmaskineriet", og "det temmede verktøyet til partiet", eller å "angripe i hvilken som helst retning partiet dikterer oss". "Formann Mao's soldater lytter mest av alt til partiet; de går dit det er behov for dem og slår seg ned hvor det måtte være vanskeligheter."

B. En kultur som blander rett og galt

Under kulturrevolusjonen ville KKP "heller ha sosialistspirene enn kapitalistavlingene". Hæren hadde ordre om å skyte og drepe under massakren den 4. juni "i bytte mot 20 års stabilitet". KKP "gjør mot andre det man ikke ønsker at andre skal gjøre mot en selv".

C. En kultur med selvpåført hjernevask og ubetinget lydighet

"Lavere rang følger ordrene fra høyere rang og hele partiet er lydig mot partiets sentralkomite." "Sloss hensynsløst for å uttrykke enhver egoistisk tanke som glimter gjennom sinnet ditt." "Utslett en revolusjon i dypet av din sjel." "Oppretthold maksimum av tilpasning til partiets sentralkomite." "Samle sinnene, samordne skrittene, samordne ordrene og samordne kommandoene."

D. En spyttlikker-kultur

"Kina ville være i kaos uten Kommunistpartiet." "Kina er så enormt. Hvem andre kan styre Kina enn KKP?" "Hvis Kina kollapser, vil det være en verdensomspennende ulykke, så vi burde hjelpe KKP med å opprettholde sitt lederskap." "Ut fra redsel og behov for å beskytte seg selv ser de gruppe som kontinuerlig blir undertrykte av KKP, ofte mer venstrevridde ut enn KKP."

Det er mange flere slike eksempler. Enhver leser kan sannsynligvis finne forskjellige elementer av partikulturen i sine personlige erfaringer.

Folk som opplevde kulturrevolusjonen, kan kanskje fremdeles huske "Modell leken" i moderne operaer, sangen med Mao's ord som sangtekster og lojalitetsdansen. Mange husker fremdeles ordene fra dialogen i "Den hvithårete jenta", [88] "Tunnelkrigen" [89] og "Minekrigen" [90]. Gjennom disse litterære arbeidene har KKP hjernevasket folk og påtvunget sinnene deres tankegods om "hvor strålende og stort" partiet er, hvor "hardt og tappert" partiet har sloss mot fienden, hvor "fullstendig hengivne til partiet" alle partisoldatene er, hvor villige de er til å ofre seg selv for partiet og hvor dumme og onde fiendene er. Daglig påtvinger og injiserer KKPs propagandamaskin de for Kommunistpartiet nødvendige oppfatningene i hvert eneste menneskes sinn. Hvis man i dag gikk tilbake for å se "Episk

dikt", et musikalsk dansestykke, eller "Østen er rød" ville man innse at hele temaet og stilen på showet er om "mord, mord og mer mord."

KKP har videre skapt et eget system for tale og samtale, slik som det fornærmende språket i kritikk av massene – de blir skjelt ut, smigrende ord for å prise partiet og banale offisielle formaliteter som i "essayet i åtte deler." [91] Folk er lært opp til å snakke ubevisst ut fra tankemønstrene som fremmer begreper som "klassekamp" og "rose partiet", og språket de bruker er gjerne dominerende i stedet for rolig og rasjonelt resonerende. KKP misbruker også det religiøse vokabularet og forvrenger innholdet i disse termene.

Et skritt utenfor sannheten er en villfarelse. KKP's partikultur misbruker også til en viss grad tradisjonell moral. For eksempel verdsetter tradisjonell kultur verdier som "tro"; det samme gjør også Kommunistpartiet. Det som fremheves er imidlertid å være "trofast og ærlig mot partiet". Tradisjonell kultur fremhever "fromhet for barna". KKP kan sette folk i fengsel hvis det ikke sørger for sine foreldre, men den virkelige grunnen er at foreldrene ellers ville bli en "byrde" for myndighetene. Når det passer partiets behov, kreves det at barna setter klare grenser som adskiller dem fra foreldrene. Den tradisjonelle kulturen legger vekt på "lojalitet". Likevel, "folket er det aller viktigste, nasjonen kommer deretter og til sist den som styrer". "Loyaliteten" som KKP foretrekker, er blind "hengivelse" - så fullstendig blind at folk skal tro betingelsesløst på KKP og være lydige uten å stille spørsmål.

Mange av de ordene som KKP ofte bruker, er svært misvisende. For eksempel kalte de borgerkrigen mellom Kuomintang og kommunistene "frigjøringskrigen" som om folk ble "frigjort" fra undertrykking. KKP refererte til perioden etter 1949 som "etter at nasjonen ble grunnlagt" til tross for at Kina virkelig eksisterte lenge før det. KKP etablerte ganske enkelt et nytt politisk regime. Den treårige store hungersnøden [92] ble kalt "tre år med naturkatastrofer", selv om det faktisk overhodet ikke var noen naturkatastrofe, men derimot en menneskeskapt katastrofe. Ved gjentatt å høre disse ordene i dagliglivet blir folk umerkelig påvirket av dem, og aksepterer ubevisst ideologien som KKP har til hensikt å pøse inn i dem.

I tradisjonell kultur er musikk ansett som en måte å hemme menneskelig begjær. I Boken om sang (Yue Shu), volum 24 av "Historikerens nedtegnelser" (Shi Ji), sa Sima Qian (145 - 85 f. Kr.) [93] at menneskets natur er fredelig; fornemmelser og følelser, vekket av ytre ting, påvirker ens følelser og vekker følelsen av kjærlighet eller hat, avhengig av ens karakter og visdom. Hvis disse stemningene ikke kan begrenses, vil man bli forført av endeløse, ytre fristelser og fanget av indre stemninger til å gjøre mange dårlige gjerninger. Slik, sier Sima Qian, brukte keiserne i fortiden ritualer og musikk til å legge bånd på folk. Sangene skulle være "glade, men ikke uanstendige; triste, men ikke sørgelige." De skulle uttrykke følelser og begjær, men likevel ha kontroll over disse stemningene. Confucius sa i

utvalgte tekster at de tre hundre versene i Odene (en av de seks klassikerne samlet og redigert av Confucius) kan oppsummeres i en enkel setning: "Ikke tenk på noe ondt".

Noe så vakkert som musikk ble imidlertid brukt av KKP som en metode til å hjernevaske folk. Sanger som "Sosialismen er god", "Det ville ikke være et nytt Kina uten Kommunistpartiet" og mange andre er blitt sunget fra barnehagen til universitetet. Ved å synge disse sangene vil folk ubevisst akseptere innholdet i teksten. KKP stjal dessuten tonene fra de mest melodiose folkesangene og erstattet dem med tekster som lovpriser partiet. Dette har bidratt både til å ødelegge kulturen og til å framheve partiet.

Et av de klassiske KKP-dokumentene, Mao's "Tale ved Yan'an forum for litteratur og kunst" [94], fremhevet innsats for det kulturelle og det militære som "to krigsfronter". Mao slo fast at det ikke var nok med bare militære våpen, en "arme av litterær kunst" var også nødvendig. Det ble anslått at "den litterære kunsten skulle tjene politikken" og "arbeiderklassens litterære kunst... er skruene og mutterne i det revolusjonære maskineriet. Ut fra dette ble det utviklet et komplett system for partikultur med "ateisme og klassekamp" som kjerne. Systemet er i fullstendig motsetning til tradisjonell kultur.

Partikulturen har virkelig vært et utmerket bidrag til å hjelpe KKP til makt og kontroll over samfunnet. Liksom dets hær, fengsler og politistyrke er partikulturen også en voldsmaskin som sørger for en annen type brutalitet - "kulturell brutalitet". Denne kulturelle brutaliteten har redusert folkets vilje og underminert samholdet i den kinesiske nasjonen.

I dag er det mange kinesere som overhodet ikke er kjent med det essensielle i tradisjonell kultur. Noen setter til og med likhetstegn mellom den 50 år gamle "partikulturen" og den 5000 år gamle tradisjonelle kinesiske kulturen. Dette er sørgelig for det kinesiske folket. Det er mange som ikke forstår at ved å opponere mot den såkalte tradisjonelle kulturen, er de imot KKP's "partikulturen", og ikke imot den genuine tradisjonelle kulturen i Kina.

Mange har håp om å erstatte det nåværende kinesiske systemet med et vestlig demokratisk system. Faktisk har også vestlige demokratier et kulturelt grunnlag, særlig kristendommen, som hevder at "alle er like i Guds øyne" og som respekterer menneskelig natur og menneskelige valg. Hvordan kan denne despotiske, umenneskelige "partikulturen" til KKP være grunnlag for et vestlig demokratisk system?

Konklusjon

Avviket fra den tradisjonelle kulturen i Kina startet under Song dynastiet (960 - 1279 e. Kr.). Fra denne tid er kulturen blitt kontinuerlig utplyndret. Etter Fjerde mai bevegelsen av 1919 [95] var det likevel noen intellektuelle

som, med ønske om rask suksess og umiddelbar fortjeneste, forsøkte å finne en vei for Kina ved å vende seg bort fra den tradisjonelle kulturen og orientere seg mot vestlig sivilisasjon. Konflikter og endringer på det kulturelle området var likevel fortsatt et fokus for akademisk argumentasjon uten innblanding fra staten. Da KKP ble til, ble imidlertid de kulturelle konfliktene løftet opp til en kamp om liv og død for partiet.

Ødeleggelsen av den nasjonale kulturen var også en prosess for å etablere "partikulturen". Menneskelig bevissthet og moralsk dømmekraft ble pervertert av KKP, og på denne måten ble folk drevet til å snu ryggen til tradisjonell kultur. Hvis den tradisjonelle kulturen blir fullstendig ødelagt, vil nasjonens essens og samhold også forsvinne; tilbake blir bare etterlate et tomt navn for nasjonen. Dette er ingen overdreven advarsel.

På samme tid har ødeleggelsen av den tradisjonelle kulturen ført til uventet fysisk ødeleggelse.

I tradisjonell kultur verdsettes samhørigheten mellom himmelen og menneskene og harmonisk sameksistens mellom menneskene og naturen. KKP har uttrykt uendelig glede over å "sloss med himmelen og jorden". Denne KKP-kulturen har direkte ført til alvorlig degenerering naturen og miljøet, noe som plager Kina i dag. Ta vannressursene som eksempel. Det kinesiske folket har gitt opp den tradisjonelle verdien om at "en gentleman verdsetter rikdom, men han skaper formuen på en hederlig måte", og dette har ført til hensynsløs herjing og forurensning av naturen. Nå er mer enn 75% av de 50.000 kilometerne av Kinas elver egnet som miljø for fisk. Over en tredjedel av grunnvannet var forurenset allerede for et tiår siden, og situasjonen blir stadig verre. Et merkelig "syn" oppsto i Huaihe elven: Et lite barn som lekte ved den oljefylte elven, laget en gnist som, idet den nådde overflaten, tente en flamme som var 5 meter høy. Da ilden steg opp, ble mer enn ti piletrær i nærheten påtent og brente til aske. [96] Man kan lett forstå at det er umulig for dem som drikker slikt vann, ikke å utvikle kreft eller andre slags sykdommer, også hittil ukjente. Andre miljøproblemer, slik som ørkendannelse og saltdannelse i nordvestlige Kina og industriell forurensning i utviklede regioner, er alle relatert til samfunnets manglende respekt for naturen.

Tradisjonell kultur respekterer liv. KKP gjør gjeldende at "opprør er berettiget" og "det gir glede å kjempe mot mennesker". I revolusjonens navn har partiet myrdet og sultet i hjel titalls millioner mennesker. Dette har ført til at folk ikke verdsetter liv, noe som igjen fører til distribusjon av falske og giftige produkter på markedet. I byen Fuyang i provinsen Anhui fikk for eksempel mange friske babyer korte lemmer, tynne og svake kroppar og forstørrede hoder i ammeperioden. Åtte barn døde på grunn av denne merkelige sykdommen. I undersøkelser ble det oppdaget at sykdommen var forårsaket av et giftig melkepulver, produsert av ondsinnede og grådige fabrikanter. Noen mater krabber, slanger og skilpadder med hormoner og

antibiotika, mikser industrialalkohol i vinen, laver polert ris i industrielt matfett og gjør mel til brødbaking hvitere med industrielle blekemidler. I åtte år produserte en fabrikant i provinsen Henan hver måned tusener tonn kokeolje på basis av råstoff som inneholdt kreftfremkallende stoffer som avfallsolje, olje utvunnet av avfallsmat og leire-avfall som inneholdt restolje etter bruk. Produksjon av giftig mat er ikke et lokalt avgrenset fenomen, men vanlig over hele Kina. Dette har ene og alene å gjøre med en ensidig streben etter materiell vinning, og det er en konsekvens av at kulturen er ødelagt og at den menneskelige moral er degenerert.

I motsetning til partikulturen og dens absolutte monopol er den tradisjonelle kulturen svært integrerende. Under det fremgangsrike Tang dynastiet var Buddhistsk lære, Kristendommen og andre vestlige religioner i harmonisk sameksistens med taoistisk og konfutsiansk tankegang. Autentisk tradisjonell kinesisk kultur ville ha beholdt en åpen og tolerant holdning til moderne vestlig sivilisasjon. De fire "tigrene" i Asia (Singapore, Taiwan, Sør Korea og Hongkong) har skapt en "ny konfutsiansk" kulturell identitet. Den oppadgående økonomien på disse steder har bevist at tradisjonelle verdier ikke er noen hindring for sosial utvikling.

Genuin, tradisjonell kultur måler kvaliteten for et menneskes liv på basis av indre lykke heller enn ytre materiell komfort. "Jeg ville heller at ingen skulle kritisert meg bak min rygg enn at noen skulle roser meg opp i ansiktet. Jeg ville heller ha fred i sjelen enn ytre komfort". [97] Tao Yuanming (365 - 427 e. Kr.) [98] levde i fattigdom, men han var glad til sinns og likte tidsfordriv; "plukke asters-blomster under det østlige gjerdet, se på fjellet sør i det fjerne".

Kulturen gir ingen svar på spørsmål som hvordan man øker industriell produksjon eller hvilke sosiale systemer man bør ta i bruk. Men den spiller en viktig rolle ved å sørge for moralsk veiledning og selvbeherskelse. Den virkelige gjenreisningen av tradisjonell kultur vil at ydmykheten mot himmelen, jorden og naturen, respekten for liv og ærefrykten for Gud blir gjenopprettet. Det vil la menneskeheten leve i harmoni med himmel og jord og til å nyte en alderdom som himmelen kan gi.